

ЛИСИЦАТА

Лисицата ненавижда фойерверките. Предпочита да се скрие, да се свие в безопасната прегръдка на някой храст, докато гърмят. На Хогманей е най-зле, тогава Единбург се превръща в една голяма експлозия. Обикновено лисицата изчаква да приключат, но тази вечер е прекалено гладна. Напоследък не намира много храна, така че с фойерверки или без, е време да потърси такава.*

Обиколката ѝ започва от градината зад една къща в средата на улица Риджънт Терас. Извън сезона няма почти нищо, но когато дойдат хора, кофата за боклук прелива от храна. Ала не и тази вечер. Налага се да продължи нататък.

Стига до края на улицата и се промъква в сенките. Знае какво е да те сритат. Човешките същества я плашат, най-вече миризмата им. Шумът.

Тук има само листа. И празни опаковки. Няма никаква храна.

Лисицата наостря уши. Чува писък, глухо тупване. Не е близо и не представлява заплаха. Тя спира, но е готова да побегне, да потърси отново укритие. Точно преди да се обърне, усеща нещо. Миризма.

На кръв.

На месо.

На прясно месо.

Лисицата излиза от сенките и тръгва по улицата по следата, като се доверява на носа си и забравя за опасностите.

* Шотландската дума за новогодишните празненства. – Б. пр.

На асфалта личи дълга, мокра локва, която се оттича в канала. Течността проблясва на уличното осветление. Лисицата започва да лочи.

Ако в този момент вдигне глава и погледне източника на кръвта, ще разбере какво е станало. Ала не го прави. Просто пие течността. Това е най-добрата храна, която намира от дни.

Лисицата чува нов гърмеж. И лай. Вдига глава. Приближава куче, което също е доловило миризмата. Тя изчаква известно време, за да види дали псето ще отмине, или ще ѝ се наложи да се махне. Не желае да оставя храната.

Човекът с кучето щеше да я види, ако беше погледнал в нейна посока. Лисицата е точно пред къщата. Тъмен силует. Сянка. Обръща се и побягва с подвита опашка.

Зад себе си оставя малки следи.

Всяка е кървавочервена.

12:00:35

Не.

Това не се случва. Не съм тук, не вися на оградата с главата надолу. Ще се опитам да погледна нагоре.

Боли. Опитвам се да помръдна, да я докосна. Студен метал. Мокро желязо. Вдигам отново ръка, но тя пада.

Не мога да помръдна.

Виждам ръката си на светлината. Присвивам очи, но те се затварят бързо.

Червено. По нея има нещо червено.

Затварям очи.